

puns. Il atrage-n ritm. El o privește năuc, de jos în sus, copleșit de o spaimă tot mai mare. Ea-i răspunde cu un zîmbet fermecător, trăgîndu-l în mijlocul petrecerii ajunse la paroxism. Melodia cunoscută se suprapune

tot mai distinct peste muzica cealaltă... în timp ce zidul coboară greoi, iar raza sputului se fixează pe ceasul al cărui tic-tac, odată cu nota obsedant repetată, răsună tot mai limpede, mai sacadat...)

C O R T I N A

Zig – zag prin publicații...

Revista „Ramuri“, hebdomadarul craiovean de apreciazabilă pondere în viața noastră culturală, publică în numărul său din 15 august 1982, printre alte materiale interesante, un interviu realizat de Gabriel Chifu cu poetul Adrian Păunescu, interviu incitant și emoționant prin multitudinea, profunzimea și înalta temperatură ale idelilor. Desprindem o întrebare și un răspuns care privesc arta spectacolului :

— *Vorbiți-mi, vă rog, despre raportul dintre arta de amatori și arta profesionistă. Cum se manifestă acest raport în cadrul Festivalului „Cîntarea României“ ?*

— Ar trebui să se manifeste, așa cum s-a precizat de la început, printr-o cooperare. Amatorii trebuie să fie marea pînză freatică prin care trebuie să țîșnească din cînd în cînd izvoarele arteziene, să se vadă marile valori. Trebuie

să fie acel freazăt continuu de spirit, acea neadormire în numele frumosului, binelui și adevărului, pentru asta însă trebuie competență. Cine își inchipuie că poate îndruma, prin lipsă de competență, să se urce la volanul primei mașini și să încerce să meargă pe o șosea fără să știe să conducă. Nu se poate, se nasc imediat accidente fatale. Arta profesionistă, pe de altă parte, trebuie slujită cu mai multă pasiune. Remarc, din păcate, la unii intelectuali din arta profesionistă, o anumită credință că ei nu mai sînt utili, acum sînt amatorii la modă și acum facem și noi cîte un rolîșor la teatru și așa mai departe. Nu se poate.

În același număr al revistei, într-un remarcabil articol intitulat „Limbajul indistinct al criticii și murmurele distincte ale teatrului“, prestigiosul critic teatral Valentin Silvestru, după ce prezintă simpozionul internațional de teatrologie de la Novi Sad (R. S. F. Iugoslavia) și după ce expune amplu propriile-i opinii privitoare la evoluția teatrului în lume și la rolul criticii în analiza fenomenului teatral, încheie astfel :

„Așadar, ce i s-ar cere criticului de azi ? Să evalueze actul teatral nu din afara lui și numai cu tabla de valori preexistentă, ci dinăuntru, din universul particular al spectacolului și pe datele pe care acesta le oferă. Să traducă, în limba în care ni se adresează, spectacolul, ideogramele lui gestuale, simbolurile, sistemul de mituri, elemente ritualice, să pătrundă morfemele creației scenice — cum zice Grotowski — chiar dacă se delimitează de ceea ce i se oferă, delimitarea fiind — spre deosebire de respingerea primitivă și de plano — un gest inerent de personalitate. Și pe urmă, i se mai cere criticului să-și exprime adevărul său în așa fel încît să convingă cît mai multă lume și să supere cît mai puțină, ceea ce e foarte greu și deosebit de chinuitor ; îndeobște îi convingem pe puțini și-i supărăm pe mulți. De aici și rezultă, dealtfel, că dacă pentru critic raiul e teatrul, căci acolo își petrece el cele mai bune ceasuri ale vieții — infernul reîncepe mereu după căderea ultimei cortine, în fața hîrtiei albe“.